

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

1 април 1982 година*

„Мерки с равностоен на количествени ограничения при внос ефект-защита на животните за угодяване,,

По обединени дела 141 - 143/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Kantongerecht te Apeldoorn (Нидерландия), в производствата съответно срещу

1. **Gerrit Holdijk,**
2. **Lubbertus Mulder,**
3. **Veevoederbedrijf „Alpuro” BV**

относно тълкуването на съответните разпоредби на правото на Общността, за да се даде възможност на този съд да се произнесе относно съвместимостта на нидерландската правна уредба относно помещенията за телета за угодяване с тези разпоредби,

СЪДЪТ (втори състав),

в състав: г-н О. Due, председател на състав, г-н А. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: сър Gordon Slynn,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

постанови настоящото

Решение

1. С три съдебни решения от 21 май 1981 г., постъпили в Съда на 5 юни същата година, Kantongerecht te Apeldoorn (Мирови съд), е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на правото на Общността, за да му се даде възможност да се произнесе относно съвместимостта на нидерландските разпоредби относно помещенията за телета за угодяване с това право.

2. Формулировката на въпроса е била идентична в трите съдебни решения в рамките на наказателно преследване срещу земеделски стопанин, търговец на фураж и предприятие, което произвежда храни за животни, от които всички са обвинени за това, че са гледали телета за угодяване в помещения, които не отговарят на изискванията на член 2, буква б) от

* Език на производството: нидерландски.

Кралското постановление от 8 септември 1961 г. (Staatsblad 296 (Държавен вестник)) относно прилагането на член 1 от Закона за защита на животните, доколкото размерите на тези помещения са такива, че животните не са могли дори да лежат свободно на страна.

3. Kantongerecht е сметнал, че за проучването на тези дела е от особено значение дали, по отношение на гледането на телета за уговане, това постановление „противоречи или е несъвместимо с Договора за ЕИО и, ако това е така, дали това също би бил случая, в който определена правна уредба, която все още не съществува, относно помещенията, в които се гледа теле, е била приета в изменено постановление в това отношение”. По тази причина, съдът е разпоредил на Officier van Justitie (Прокуратурата) да изпрати преписката по делото в Съда и да поиска от него да се произнесе по посочения по-горе въпрос.

По формулировката на преюдициалния въпрос

4. В писменото становище, което е представило пред Съда, датското правителство отбелязва, че съдебните решения за препращане не посочват разпоредбите на Договора или областта на правото на Общността, на които националният съд се позовава или основанията за съмненията му за съвместимостта на националните разпоредби с това право или за неговото виждане, че отговор на поставения въпрос е необходим за разглеждането на делата, висящи пред него. Освен това тази информация не може да се събере в изключително краткото изложение на фактите или в позоваването на националните разпоредби. Датското правителство така заключава, че непълните съдебни решения за препращане не са му дали възможност да предостави становище по съществото на делото в съответствие с член 20 от Статута на Съда, и представя списък с информацията, която всеки акт за препращане, по негово мнение, трябва да съдържа.

5. В това отношение, трябва да се отбележи, че тези указания могат да се открият още в практиката на Съда. Така, в своето решение от 16 декември 1981 г. (по дело Foglia/Novello, 244/80, все още непубликувано), Съдът заявява, че е необходимо националните съдилища да обяснят на какви основания смятат, че отговор на техните въпроси е необходим за разрешаване на спора по главното производство, когато тези основания не са еднозначно видни от преписката по делото. Освен това, в своето решение от 12 юли 1979 г. (по дело Union laitière normande, 244/78, Recueil, стр. 2663), Съдът е посочил, че необходимостта да се достигне до тълкуване на правото на Общността, което е от полза за националния съд, изисква да се определи правна уредба, в която исканото тълкуване трябва да се постави. В своето решение от 10 март 1981 г. (по дело Irish Creamery Milk Suppliers Association, 36 и 71/80, Recueil, стр. 735), е добавил, че може да е подходящо, според обстоятелствата, фактите по делото да се установят и проблемите от чисто национално правно естество да се разрешат към момента на препращане пред Съда.

6. Както датското правителство правилно е подчертало, информацията, предоставена в актовете за препращане не служат единствено да дадат възможност на Съда да предостави полезни отговори, но също и да предостави възможност на правителствата на държавите-членки, както и на другите заинтересовани страни да предоставят становищата в съответствие с член 20 от Статута на Съда. Задължение на Съда е да гарантирана, че възможността за предоставяне на становища е гарантирано, с оглед на факта, че по силата

на посочената по-горе разпоредба, само актовете за препращане се нотифицират на заинтересованите страни.

7. Въпреки че по настоящето дело съдебните решения за препращане не разкриват основанията за преюдициалния въпрос с яснотата, която се изисква от съдебната практика посочена по-горе, те обаче дават възможност да се констатира, че съмненията на националния съд се отнасят до съвместимостта с правото на Общността на условие, което е наложено от националното законодателство за животновъдството, което попада в рамките на общата организация на пазара. Така, тези дела се вписват в рамките на серия производства, в които при отсъствието на специфични разпоредби на Общността, Съдът вече е разгледал съвместимостта на тези условия с правилата за свободно движение на стоки и с тези за установяване на обща организация. Следователно, като се вземе предвид възможността да се допълнят писмените становища в рамките на устната фаза на производството, не може да се каже, че поради много сбития характер на съдебните решения за препращане, държавите-членки са лишени от възможността да представят полезни становища по отношение на отговора, които трябва да се даде по преюдициалния въпрос.

8. Що се отнася до съдържанието на въпроса, трябва да се отбележи, че Съдът не следва, в рамките на производството по силата на член 177 от Договора, да се произнесе относно съвместимостта на съществуващите или предвидените национални правила с правото на Общността, а единствено относно неговото тълкуване и действителност. Следователно е уместно поставения въпрос да се разглежда като целящ да се разбере дали правото на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че държава-членка не може, с оглед защитата на животните, да поддържа или въвежда едностранни правила относно помещениата за угодяване.

По отговора, който трябва да бъде даден

9. Към момента правото на Общността не съдържа специфични правила относно защитата на животните, отглеждани за селскостопански цели. Следователно, разглеждането, искано от преюдициалния въпрос може да се ограничи до общите правила за свободното движение на стоки и за общата организация на пазара в селскостопанския сектор.

10. Според подсъдимото предприятие в един от споровете по главното производство, Аrрго, помещениата, които сега се използват в Нидерландия за телетата за угодяване не дават възможност на животните да лежат свободно на една страна и повечето от тези помещения също не отговарят на по-специфичните норми за размери, посочени в проекта на постановление, на който националния съд се позовава. Въпреки че нидерландските правила се отнасят само до производството на телета в Нидерландия и за това по никакъв начин не засягат вноса в тази държава-членка, те въпреки това, според предприятието, имат равностоен на количествено ограничение пред износа ефект и така са в противоречие с член 34 от Договора. Тъй като 90 % от производството на телешко в Нидерландия е предназначено за износ, най-вече към други държави-членки, налагането на нидерландските производители на условия, които са по-строги отколкото тези, налагани на производителите в други държави-членки е необходимо, за да засегне работата на общите организации на пазара, с оглед не само на телешкото месо, но и на млечните продукти, тъй

като обезмасленото мляко е основна храна за телетата за угояване. Следователно тези условия противоречат също на правилата на Общността за установяване на обща организация на селскостопански пазари, както и на член 40, параграф 3 от Договора, съгласно който такава организация трябва да изключва всяка дискриминация между производителите в Общността.

11. Що се отнася до член 34 от Договора, Съдът многократно е отсъдил (за последно в своето решение от 14 юли 1981 г. по дело Oebel, 155/80, Recueil 1981 г., стр. 1993), че този член засяга националните мерки, чийто специфичен предмет или ефект е ограничаването на износните потоци и така установяването на разлика в третирането между вътрешната търговия на държава-членка и нейната износна търговия, така че да осигури особено предимство на националното производство или на вътрешния пазар на заинтересованата държава. Не е такъв случаят на разпоредба, която предвижда минималните стандарти на помещенията за телета за угояване, без да прави разлика дали животните или тяхното месо е предназначено за националния пазар или за износ.

12. Що се отнася до правилата за общата организация на селскостопанските пазари, първо трябва да се подчертае, че установяването на такава организация по силата на член 40 от Договора няма за ефект да освободи селскостопанските производители от всяка национална правна уредба, която преследва цели, различни от тези, обхванати от общата организация, но която, като засяга условията за производство, може да има влияние върху обема или цената на националното производство и следователно върху работата на общия пазар във въпросния сектор. Забраната на всяка дискриминация между производителите в Общността, която е посочена в член 40, параграф 3, се отнася до целите на общата организация, а не до различните условия на производство, които произтичат от националните правни уредби, които имат общ характер и преследват други цели.

13. При тези обстоятелства, отсъствието на каквато и да е разпоредба за защита на животните, отглеждани за селскостопански цели в регламентите за установяване на обща организация на селскостопанските пазари не може да се тълкува като лишаване от приложение националните правила в тази област, докато се очаква евентуално приемане на разпоредби на Общността на по-късен етап. Такова тълкуване би било несъвместимо с интереса на Общността за здравето и защитата на животните, както доказва, *inter alia*, член 36 от Договора и Решение 78/923/ЕИО на Съвета от 19 юни 1978 г. относно сключването на Европейската конвенция за защита на животните, отглеждани за селскостопански цели (ОВ L 323, стр. 12).

14. Следователно е уместно да се отговори на преюдициалния въпрос, че при настоящото състояние на правото на Общността, то не възпрепятства държава-членка да поддържа или въвежда едностранни правила относно стандартите, които трябва да се спазват при устройството на помещенията за телета за угояване с оглед защитата на животните, и които се прилагат без разлика към телетата, предназначени за националния пазар или към телетата, предназначени за износ.

По съдебните разноски

15. Разходите, направени от правителството на Нидерландия, от датското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване; С оглед на обстоятелството, че за подсъдимите по главното производство, настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (втори състав),

като се произнася по въпроса, поставен пред него от внесени от Kantongerecht te Apeldoorn, със съдебни решения от 21 май 1981 г., реши:

При настоящото състояние на правото на Общността, то не възпрепятства държава-членка да поддържа или въвежда едностранни правила относно стандартите, които трябва да се спазват при устройството на помещенията за телета за угояване с оглед защитата на животните, и които се прилагат без разлика към телетата, предназначени за националния пазар или към телетата, предназначени за износ.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 април 1982 година.

Подписи